

KAPITOLA 1

Ava

JSOU I HORŠÍ VĚCI NA SVĚTĚ než uváznout venku uprostřed ničeho v silné bouři.

Mohla bych například utíkat před rozzuřeným medvědem, který by mě chtěl zmasakrovat. Nebo bych mohla být připoutaná k židli v temném suterénu a přinucena poslouchat „Barbie Girl“ od Aqua v nekonečné smyčce, až bych si raději uhryzala ruku.

Jenže samotná skutečnost, že věci mohly být horší, ještě neznamenala, že to teď nestálo za houby.

Přestaň. Mysli pozitivně.

„Teď hned se objeví auto.“ Frustrovaně jsem zírala na mobil, zatímco mě aplikace ujišťovala, že „hledá vůz“. Až na to, že takhle to vypadalo už celou poslední půlhodinu.

Normálně bych z takové situace nebyla tak moc vy stresovaná. Hej, aspoň jsem měla funkční telefon a před prudkým deštěm jsem se mohla schovat v přístřešku na autobusové zastávce. Jenomže už za hodinu začínala Joshova rozlučková párty, a já jsem ještě ani nevyzvedla dort z cukrárny, kterým jsem ho chtěla překvapit. A brzy bude tma. Byla jsem sice optimistka, ovšem nebyla jsem idiot. Nikdo – a už vůbec ne mladá holka

s nulovými schopnostmi sebeobrany – by neměl po setmění zůstat sám venku, v neznámých končinách.

Měla jsem tenkrát s Jules chodit na ty kurzy sebeobrany, jak po mně chtěla.

V duchu jsem si prošla své omezené možnosti. Autobus, který měl na tomto místě zastavovat, o víkendech nejezdil, a většina mých přátel nevlastnila žádné auto. Bridget sice měla k dispozici vůz i s řidičem, ale měla být až do sedmi na nějaké akci na velvyslanectví. Moje aplikace na sdílené jízdy evidentně nefungovala a od toho okamžiku, kdy začalo pršet, jsem neviděla kolem projet jediné auto. Ne že bych snad měla v úmyslu stopovat – už jsem viděla pár hororů, takže děkuju pěkně!

Takže mi zbývala jen jedna jediná možnost – taková, do které se mi *opravdu* nechtělo – ale momentálně jsem neměla na výběr.

Našla jsem v telefonu příslušný kontakt, vyslovila tichou modlitbu a stiskla tlačítko pro volání.

Zazvonilo to jednou, dvakrát. Třikrát.

No tak, zvedni to. Nebo radši ne. Nemohla jsem se rozhodnout, co bude horší – nechat se tady zavraždit, nebo se dohadovat se svým bratrem. Samozřejmě taky existovala možnost, že mě můj bratr zabije kvůli tomu, do jaké situace jsem se dostala, s tím se však vypořádám později.

„Co se děje?“

Když jsem uslyšela jeho hlas, pokrčila jsem nos. „Taky tě zdravím, nejdraší bratře. Proč se ptáš?“

Josh si odfrkl. „Ehm, *voláš mi*. A ty nikdy nevoláš, pokud nejsi v nějakém průšvihů.“

Měl pravdu. Raději jsme si psali textovky, a bydleli jsme hned vedle sebe – mimochodem, nebyl to můj nápad – takže jsme si vlastně jen málokdy museli posílat zprávy.

„Neřekla bych, že jsem v průšvihů,“ kličkovala jsem. „Spíš jsem tady... uvízla. Nejsm poblíž veřejné dopravy a nemůžu sehnat odvoz přes spolujízdu.“

„Kristepane, Avo. Kde jsi?“

Řekla jsem mu to.

„Co tam sakra děláš? To je hodinu cesty od kampusu!“

„Nedramatizuj to. Měla jsem tady focení zásnub a je to jen třicet minut jízdy. Možná tři čtvrtě hodiny, pokud je hodně velký provoz.“ V tom okamžiku zaduněl hrom a větve okolních stromů se otráslly. Trhla jsem sebou a přimáčkla se ke stěně autobusové čekárny. Ne že by mi to nějak pomohlo. Proudý deště se nakláněly a voda na mě stříkala ze všech stran. Dešťové kapky byly tak těžké, že mě štípaly na kůži.

Z telefonu se ozval šustivý zvuk následovaný tichým zasténáním.

Zarazila jsem se. Musela jsem se přeslechnout. Ale ne, už je to tu zase. Další zasténání.

Oči se mi rozšířily hrůzou. „Máš teď sex?“ zašeptala jsem nevěřícně, i když nikdo jiný nebyl nablízku.

Na okamžik jsem měla pocit, že se znovu objeví ten sendvič, který jsem zhltna před focením. Neexistovalo nic – opakuju, nic – nechutnějšího než poslouchat příbuzného uprostřed soulože. Jen při té představě se mi chtělo zvracet.

„Technicky vzato ne.“ V Joshově hlase nebyl ani náznak studu.

Výraz „technicky vzato“ to nijak nevylepšil.

Na rozluštění Joshovy vágní odpovědi nebylo třeba být génius. Možná neměl právě teď pohlavní styk, ale něco podobného se tam dělo, a já jsem ani v nejmenším netoužila být svědkem něčeho takového.

„Joshi Chene.“

„Hej, to ty jsi mi zavolala.“ Musel zakrýt telefon rukou, protože jeho další slova byla tlumená. Uslyšela jsem tichý ženský smích následovaný zapištěním a nejrady bych si zacpala uši, zakryla oči a vypnula mozek, kdyby to šlo. „Moje auto si vzal kámoš, jel dokoupit další led na večírek,“ řekl Josh. Jeho hlas byl stále tlumený. „Ale neboj, někoho tam pošlu. Nastav si na mobilu přesnou polohu. Máš ještě ten pepřák, co jsem ti loni koupil k narozeninám?“

„Jo. A mimochodem, díky za to.“ Tenkrát jsem si přála novou brašnu na foťák, ale Josh mi místo toho koupil balení osmi pepřových sprejů. Nikdy jsem ani jeden z nich nepoužila, což znamenalo, že všech osm sprejů leželo doma ve skříni – vlastně kromě toho, který jsem teď měla v kabelce.

Mému bratrovi zjevně vůbec nedošlo, že to myslím ironicky. Na studenta medicíny s excelentními známkami dokázal být občas docela natvrdlý. „Rádo se stalo. Zůstaň na místě, za chvíli tě někdo vyzvedne. O tvém naprostém nedostatku sebezáchovného pudu si promluvíme později.“

„Já mám pud sebezáchovy,“ protestovala jsem. „Nemůžu za to, že – Počkej! Kdo mě vyzvedne? Joshi!“

Pozdě. Už zavěsil.

Musela jsem se smířit s tím, že se to nedozvím. Vykašlal se na mě kvůli té holce, co měl zrovna v posteli. Vlastně jsem byla překvapená, že nevyšloval ještě víc, protože Josh byl vůči mně až přehnaně ochranný. Už od toho „incidentu“ se o mě staral nejen jako bratr, ale spíš jako by byl můj osobní strážce. Neměla jsem mu to za zlé – naše společné dětství bylo jako zlý sen, alespoň tak mi to bylo řečeno. A milovala jsem ho nade vše, ovšem jeho neustálé obavy mi občas lezly na nervy.